

AQUILA

Magazin

AQP

2020. MÁRCIUS

IX. évfolyam 3. szám

Az AQP jogerősen bejegyzett párt.

Az AQUILA Párt (AQP) magazinja

www.aquilapart.hu

1222 Bp., Zakariás J. u. 3.

3620/3274793

aquilapart@aqp.hu

A legfontosabb földi érték az ember!

Ön ismét az AQUILA Párt magazinját olvashatja – immár a 9. évfolyam 3. számát. Ebben folytatjuk az AQUILA Párt (AQP) megismertetését. Az összes eddigi szám megtalálható a www.aquilapart.hu, www.aqp.hu honlap [Magazin](#) fülénél. Kérjük, kísérje figyelemmel a honlapunkat, ahol a teljes pártprogram is elolvasható.

Fogadja szeretettel, amit Önnek írtunk, hátha meg tudjuk értenni a célunkat, amiért megalakultunk. Támogatásukat reméljük.

Vargáné Pável Márta / AQP elnöke

„Csak néhány dolog van,
amit irányítani tudsz. Ha
pedig valamit nem tudsz
irányítani,
felesleges **aggódn**i miatta.”

[Elizabeth Olsen](#)

CSAK NYUGALOM...

Pável Márta
AKTUÁLIS TÉMA

KORONAVÍRUS

Kaptam egy 6 perces összefoglalót, amit nagyon is érdemes megnézni.

Kiderül – amit józan ésszel eddig is gondolhattunk –, hogy nagyon nehéz az első tüneteket elkülöníteni a sima influenzától. Ami nekem nevetséges, mint anno egészségügyisnek.

Csak pár dolog, amit porhintésnek tartok.

- A szájmaszk mindenhatósága.
- A hőmérséklet mérése belépési pontokon. S akkor mi van? Ha éppen lappang benne, de még nem lázas, de már beteg, ez semmitől sem véd meg minket, maximum a már kialakult betegséget egyből gyógyíthatják, amit meg nem is lehet, mert nincs rá hathatós gyógyszer, csak ki kell várni és közben enyhíthetik a panaszokat. Ja és ha lázas, lehet, hogy éppen az országban dúló influenza-járványt kapta el /ami elég durva volt, feküdtem is vele/.
- A vesztegzár alatti hajóról; aki 2 hét alatt nem betegedett meg, de ott több beteg is volt, meg a légkondicionáló is ment(!!!), aki tünetmentesen kijöhetett.... Mi van, ha az utolsó napokban mégis elkapta, de tünete még nincs, szabadon jöhet-mehet. Hm..., nekem ez is gond lenne.
- A médián keresztül javasolják, hívja ki az orvost. Ja, csak erre várnak a körzetisek. Nem is bírnák azt a terhelést. Mi van, ha ők is megbetegednek? Miért ne lehetne? Kórházi ágy sincs elég egy nagyobb megbetegedési számhoz. Nem pánikot akarok, csak józanul gondolkodom. Valami józanabb, kivitelezhetőbb megoldásokat kellene javasolni.
- Mindent megtesznek – mondják –, mi az a minden? Lehet-e mindent megtenni? Szerintem nem. Úgy járkálnak ki-be az emberek fertőzési eseteket kimutató országokból, ahogy akarnak, szabad határok vannak. Mennek sportesemények, az uszodákban is stb. Hogy akadályozzuk meg? Szerintem csak az Isten segíthet meg ebben bennünket, a mai tevékenységet nézve.

Itt egy elgondolkoztató cikk, ami a megelőző védőoltások hasznára mutathatna, főleg idősebbeknél. <https://www.egeszsegkalauz.hu/gyogymodok/gyogyszerterapia/dobbenet-minden-tizezredik-ember-influenza-miatt-hal-meg/98pm60> „Egy influenzajárvány pusztítóbb tud lenni, mint egy világháború, több ember életét követelve, mint az első nagy világégés. (...) Több mint tíz évvel korábban megjelent tanulmányok szerint az influenzavírusok okozta infekciók és azok szövődményei globálisan évi 250.000-500.000 halálesethez vezetnek.” Nos, akkor ez mennyivel rosszabb? Nem vagyok ebben sem biztos. Uo. „...influenzafertőzések következtében fellépő légúti betegségekre visszavezethetően évente mintegy 290.000 – 650.000 ember veszti életét. Másként fogalmazva ez azt is jelenti, hogy majdnem minden 10.000. ember influenza miatt hal meg. (...) Az influenzás megbetegedés akár 6-10-szeresére is növelheti a szívinfarktus esélyét. Az influenza B fertőzés ebből a szempontból kockázatosabbnak bizonyul, mint az influenza A vírus okozta megbetegedések.” (Mindezt Dr. Budai Marianna PhD. szakgyógyász írta.)

Kérek mindenkit, ne pánikoljon. De amit józan paraszti ésszel javaslok, ezeket, ha le-

het, tartsa be: ha feltétlen kell, csak akkor menjen tömegbe, villamosra, buszra, inkább gyalogoljon. Sokat mosson kezét és arcot is, a ruháit, ahogy hazaér, cserélje le. (Gondolja végig, kik milyen ruhában, milyen köpködések, köhögések közepette ültek villamoson, a bevásárlókocsik stb. közelében). Ne fogdosson össze fölöslegesen semmit sem. Én még ennél sok fokhagymát, néha egy kis pálinkát is iszogatnék hozzá, meg mézet gyömbérrel jó forró teát főzve. Hát, amelyik vírus ezt kibírja ... az nagyon akar élni, azzal akkor meg kell küzdeni.

3

Ja és a felvásárlás... két fő haszna van, elfogytak a lejáratközelezi konzervek is, most egy darabig biztos, hogy friss lesz minden ☺. Meg most beindulhat a termelés, több lett a fogyasztás.

A képet elkövette: Csák József

Szeibert Márton

Boldogság és szenvedés

Az ember olyan, mint egy nagy kehely teletöltve mindenféle kacattal. Amikor önmagunkba nézünk, nem is látjuk a kelyhet, csak a sok kacatot. Hogyan határozom meg önmagamam? Hogyan jellemzem önmagamam? Sokan a következő kérdések megválaszolásában vélik felfedezni önnön lényegüket: mire vágyom? Mit szeretek csinálni? Mi a hobbim? Kire szavazok a választásokon? Mit sportolok? Kik a barátaim? ...

Ezernyi kérdést feltehetünk, amik a belső énünket kutatják, de én azt hiszem, hogy az előbb felsorolt kérdések nem a kelyhet célozzák meg, hanem a kacatokat. A keresztény misztika 2000 éve stabilan és kérlelhetetlenül mindig elsőként arra hív, hogy "üresítsd ki magad". Tagadd meg magad, mondj le a vágyaidról, engedd el az akaratomat, ne kötődj senkihez és semmihez. Mind-mind a kacatok félretételére szólítanak Krisztustól egészen napjainkig.

Nem mondom, lehet, hogy valójában nincs is bennem semmi, csak kacat, és tulajdonképpen egy egyszerű kacathalmaz vagyok. Ahhoz, hogy ez kiderüljön, meg kell valósítanom a kiürítést. A szentek mind azt mondják, hogy csak önmagamam kiürítve leszek képes megélni Isten végtelenjét. Ha nem vagyok teli kacatokkal, akkor Isten, az igazi érték tud kitölteni a fényével. Ha a kacatokkal azonosítom magam, akkor valóban önmagamamról kell lemondanom, magamam kell megtagadnom. Csakhogy aki ezt megcsinálja, az mind arról számol be, hogy így

találtak az igazi önmagukra, és így találtak Istenre, így lettek teljesek, és hogy ebben a teljességben látják csak, hogy mennyire hiányosak és betegek, szenvedő lelkek voltak korábban.

Persze van a szenvedés meglátásának egy másik módja is, egy sokkal nyomorultabb, nevezetesen, amikor az ember nem üresíti ki magát, megőrzi az akaratát, a vágyait, de ez az akarat akadályba ütközik, vagy a vágyainak a tárgya megsemmisülni látszik. Ilyen lehet egy barát vagy rokon elvesztése, egy betegség, egy szerelmi bánat, egy vagyontárgy elvesztése, vagy a teljes nincstelenné, hajléktalanná válás bármi okból, amit nem akartunk. Ragaszkodás valamihez, ami nem a miénk, és amit nem bírunk megőrizni. Ez a sok fájdalom, ami az emberi lét sajátja, tulajdonképpen kegyelem. Kegyelem, mert felszínre hozza azt a szenvedést, azt a boldogtalan állapotot, ami valójában szükségszerű velejárója az Istentől való távoljárásnak. Tudjuk, hogy az ember (és talán minden értelmes lény) a transzcendensre irányított. Istentől való lelkünk csak Istenben lehet teljes és boldog, így tehát Istenre irányított. Emberként ezt megérezhetjük, és ebből a szempontból nézve óriási kegyelem, fejlődésre alkalmas hely ez. És felismerésre adhat helyzetet a szenvedés is, amikor ráeszmélünk nyomorult állapotunkra, hogy ennek a helynek végre már fényre lenne szüksége. Valószínűleg már nagyon régóta szenved, mire a szenvedés ténylegesen megnyilvánul. Hasonló ez ahhoz, amikor valaki túlvállalja magát, éjjel-nappal dolgozik, majd a test fellázad és olyan beteg lesz, hogy az ember kénytelen lesz megpihenni.

Avilai Szent Teréz alábbi szavai ezt a szemléletet tükrözik. Akik felismerik, hogy a kacatok nem tesznek boldoggá, azok elkezdhetik kidobálni magukból őket, és megtapasztalni, hogy Isten egységében lenni az egyetlen értelmes vágy, és az Istentől való külön levés a szenvedések ősforrása. *„Ó, ha nem ragaszkodnánk semmihez, s nem találnók örömmünket egyetlen földi dologban sem: mennyire fájna nekünk, hogy Isten látása nélkül kell tovább élnünk! S az a vágy, hogy végre valahára élvezhessük az igazi életet, mennyire mérsékelné a haláltól való félelmünket!”* (Önéletrajz, XXI. fejezet)

Ez a rövid, de ütős idézet Teréztől rávilágít arra, hogy kacatokkal, pótszerekkel vesszük körbe magunkat, amik mind a boldogság illúzióját adják a belül mélyen szenvedő, sötétben kínlódó lélek számára, aki valójában csak és kizárólag Istenben lehet boldog.

Az életünk kacatok dinamikája. Az ember, amíg testben él, addig ezt nem tagadhatja le, nem vonulhatunk el, és foszthatjuk meg magunkat mindentől, ez nem célravezető, nem véletlenül élünk ugyanazon a bolygón. Inkább az a követendő, hogy finomodva egyre inkább ráérezzünk a Teréz által is közölt isteni igazságra, és a kacatokhoz ne ragaszkodjunk, hanem segítő eszközként tekintsünk rájuk, hálás szívvel éljünk ebben a dinamikában, Isten fényét sugározzuk mindenre és mindenkire, és így Isten kegyelmére támaszkodva adjuk át önmagunkat, mint kóborló lelkek, tékozló királyfiak a leghatalmasabb Királynak, az Istennek.

Pável Árpád
Váróterem

- Ébresztő! (Hallom feleségem hangját.) Micsoda ébredés.
- Mire ez a nagy sietség? (Kérdem.)
- Drágám, elfelejtetted, hogy ma december 24. karácsony napja van?
- Dehogyan felejtettem! Épp ezért kérdem, hogy miért ébresztettél fel, amikor végre egyszer tovább alhatok?
- Kávészséke koccan a tányérhoz, s a kávé illatával együtt beszáll feleségem megróvó hangja.
- Egy óra múlva érkezik szeretett anyósod, az anyám!
- Elfelejtettem, hogy tudat alatt történt-e vagy tudatosan, azt nem tudom, de.....már mindegy.
- Indulok! Kiáltom, erőt gyűjtök a felkeléshez, na és az anyósommal való találkozáshoz. Közben magamra húzom nadrágom, öltözködöm, azon gondolkodom, hogy nem fogok tévedni. Három kalapdoboz és három bőrönd csak azért, hogy egyedül ne tudja elvinni a csomagjait.
- Tudom, hogy rosszindulatú vagyok itt a szenteste előtt, de nem tehetek róla. Kivánszorgok a konyháig, s leülök a gőzölgő kávé és nejem rosszalló tekintete elé.
- Legalább ma légy kedves hozzá! A szeretet ünnepén!
- Megsajnálom, és hazudok egy nagyot.
- Drágám, a kedvedért megváltozom.
- Fütyörészve öltöm kabátom magamra, mint akinek jó kedve van. Tettetett vidámságom mosolyt csal nejem arcára miközben elköszönök.
- Nem kocsival mész? (Szól még utánam)
- Nem. Sétálok, ha sok a kalapdoboz, majd leintek egy taxit. (Jegyzem meg epésen) Hideg fenyőillatú lépcsőház, mint halottak napján. Minden ajtó előtt fenyőfa. Órára tekintek, húsz perc a vonat érkezéséig. Kényelmesen kiérek. Hűvös van, a szürke tejcs ködben ötven méterre sem látni. Mindenki siet, csomagokkal feldíszített emberek fenyőkkel a hátukon és a szeretett mázikkal az arcukon. Ifjú pár, vagy jegyesek bontakoznak ki a ködből, egyek olyannyira, hogy a szájuknál összenőtt sziámi ikreknek nézné az ember. Boldogok, boldogok ebben a szürke ködben feledve hideget, bámuló tekintetet és az ünnepet.
- Öreg úr karján unoka visít:
- Nézd nagyapá ott a kirakatban azt a vonatot!
- Megállnak, hogy megbeszéljék mit szeretne az unoka. Kabátom alá bebújik a köd, a hideg, fázom, összébb húzom magamon a ruhám, majd az órára tekintek. Még kilenc perc szeretett anyósom érkezéséig, és ötven méter a vasútállomásig. Egyáltalán figyelmen kívül hagytam, hogy ezen a napon nem lehetek rosszindulatú, de azon gondolkodtam, vajon hány kalapdobozt hoz magával. A méterek elfogytak, megérkeztem. Üvegajtó, párás, fényesen hideg kilincs és a vasajtó befelé nyikorogva nyílik. Mellbevágó a füst, a fenyő, az izzadság, az áporodott levegő karácsonyi illúzió romboló illata. Talán kibírok öt percet, gondolom. Leülök, velem szemben a pénztár ablaka. Szemem magasságában villanykapcsoló, zsiros leszakadt tapéta. Egyáltalán nincs karácsonyi hangulatom. Szemügyre veszem az utazókat, majd azokat kik várnak valakit. Merengésem hangszóró recsegő hangja szakítja meg, egy még rosszabb hírral!
- Budapestről érkező személyvonat a havazás miatt harminc percet késik.

Órára tekintek és döntöttem. (...maradok)

Mire visszaérek, már jöhetnek is vissza. Az újságos bódé és a kávézó is bezárt.

Játsszom az emberismeretemmel, ki fogom találni, hogy ki kicsoda, hová megy vagy honnét jön. Pénztár felé nézek, velem szemben kígyózó sor háttal, vannak vagy tízen. Megszámolom. Kilencen vannak. Tekintetem a pénztárosnőre siklik, szemünkből a közös gondolat... Újra a sort nézem, mintha többen lennének. Igen! Egy szakállas ősz férfi áll a sor végén. De hogy jött be? Az ajtó nyikorgó hangja mint egy vészcsengő, én pedig az ajtó mellett ülök. Érdekes! Úgy döntöttem ő lesz „játékom tárgya”. Furcsa ember, feketében, csak a haja és a szakállá csillog, nem ünnepi ragyogás. Tekintet mint a tengerészeké, annak ellenére, hogy a szeme nem kék. Vállán egy sporttáska, szintén fekete. Tömör, mégis oly könnyedén lóg sovány vállán mintha toll lenne benne. Vagy ez az ember sziklából van? Érdekes! Pénztárablak ötpercenként nyit és zár, ahogy a vonatok indulnak, illetve érkeznek. Kiszemeltem csendben araszol előre. Úgy megy, mint aki nagyon ráér. Előtte egy férfi zsíros karjait megemelve csomagjaival ágál, hogy pont most csukták be az ablakot és lemarad a vonatról, mert ez a ... nő. Megértő tekintetért megfordul, majd masnival átkötött hegedűtokszerű csomagjával mellbe üti mögötte szótlanul álló férfit. A szakállas meginog, de nem mozdul, nem is néz az előtte lévő férfira. Sem egy szó, sem egy méltatlan tekintet nem hagyja el az arcát. Az előtt lévő férfi ránéz, na nem azért, hogy bocsánatot kérjen. Dehogy.... Csupán szeretné látni a mögötte álló bosszús tekintetét. Az őszülő szakállas férfi nem földi tekintettel elnézett felette, vagy....? Keresztül? Egyre furcsább. Szinte örülök, hogy késik a vonat. Ki lehet ez az ember, akit senki és semmi nem hoz ki a sodrából? Az ajtó vészcsengő hangjával nyílik, kalapos ötven év körüli alacsony ember törtet a pénztárhoz.

- Kérem engedjenek! Öt perc múlva indul a vonatom. Megfordul, megértő tekintet keres, ki engedi maga elé. Senki sem néz rá...., csak az ősz férfi, aki már a második a sorban lép hátra, jelezvén, hogy neki nem sürgős. Arcára mosoly ül, és elnézést sem kér, mikor annak a lábára lépett, ki maga elé engedte, csupán felnéz, de tekintetük nem találkozik. A férfi nem vett észre semmit, vagy nem is akarta észrevenni, hogy ráléptek a lábára. Elnézem ezt az arcot....Orrától lefelé induló két mély keserű árok, ami bizonyára folytatódik őszülő szakállá alatt. Se mosoly, sem rosszalló tekintet nem hagyta el arcát, mióta figyelem. Ember ez? Kérdem magamtól. Pénztárablak újra nyílik, és a férfi lép az ablakhoz, de előtte körbetekint, hogy van-e valaki, ki jobban siet.

- Jó napot! (köszönt)

- Érdeklődni szeretnék, mikor indul ma az utolsó vonat?

- Hová? Kérdi a jegykiadó hölgy.

- Mindegy! Hangzik az apatikus válasz.

Tekintetem a pénztárosnőével találkozott, a szemei beszélnek: Ilyent még nem láttam!

A férfira néz újra, a nő szemén csodálkozó rémület. Szinte vakon tép jegyet és bélyegez. Felé nyújtott kézből átveszi a pénzt, adná vissza az aprót, de a fekete ruhás úr már a váróterem legtávolabbi pontja felé tart. Intelligens furcsa ember, de valami félnivalót hagy maga után. Táskáját maga mellé helyezi a padra, majd leül. Mögötte jégvirágos ablak, az ablak virágai mögött a havas rét, fűzfák, a behavazott sínek, és a nihil illata. Zsebébe nyúl, csomag cigarettát vesz elő és gyufát. Ráérősen rágyújt, majd hamutartót hoz maga mellé egy másik padosor mellől, leül. Füstkarikákat ereget, kémleli hosszan, mintha látna benne valamit. Szememmel követem én is a füstfelleget, de semmit sem vélek benne látni. Vajon ő

mit lát? Vajon ő mit lát benne? Keze automatikusan hamutartó felé emeli cigarettáját, és ujjával ezt a szürke pernyét cigarettájáról a hamutartóba veri. Ez a férfi még a kezétől is független, nem néz oda, végtagjaitól szinte külön életet él. Félelmetes! Beleborzongok az eddig látottakba. Sci-fi irodalomban olvastam hasonló alakokról. Az ajtó nyikordul, hang irányába fordítom fejem, egy csinos nő lépett be karján gyermekével. Némi büntudattal nézem a nőt. Majd eszembe jut feleségem, és elfordítom tekintetem. Nem hiszek a szememnek, a férfi áll, és az arcán a ráncok között szeretet, derű mosolya ül. Keze mozdul, félbehagyott mozdulat, talán nem is volt az, csak úgy láttam? Ráncai, szakálla mögött elbújt, elszlott az előbb látott mosoly. Majd megfordult, és az ablakon át hosszan nézett kifelé. Néz egyáltalán? Újra leült, szeme sarkából kitörölt egy nem látható porszemet, majd rám emelte furcsa tekintetét. Akaratlanul bólintok, majd rájöttem, hogy felesleges udvariasság, nem engem nézett. Biztos vagyok benne, hogy a fejem mögött lévő kapcsolót. Átnéz rajtam, talán még a falon is. Jöhetne már a vonat, kezdtem magam kényelmetlenül érezni. Most egy ironikus mosolyt véltem felfedezni a férfi szakállas arca mögött, aki a tekintetét elfordította az információ felé, és ebben a pillanatban megreccsent a hangszóró:

- Budapestről harmincperces késéssel a személyvonat érkezik.

Megkönnyebbülve álltam föl, kerültem a férfi tekintetét és tudtam, hogy néz, mintha mondaná:

- Ugye jókor szólalt meg a bemondó?

Nem tévedtem, az érkezési oldalon három bőrönddel és három kalapdoboz tetején integetett anyósom, hogy itt vagyok. Taxit kerítettem, és rövid üdvözlés után hazamentünk. Úgy érzem, életem egyik legmegfoghatatlanabb eseménye történt meg velem. A kettő ünnep között leszaladtam egy napilapért. Címlapon: Bomba robban Belfastban, Vörös krémerek újabb merénylete, Bonnban diáktüntetés, majd az utolsó oldalon egy rövid cikk: Huszonegyedikén éjfél előtt a pályaudvarnál egy ötven év körüli férfi egy kamion elé sétált. Szemtanúk szerint több ember kiáltott, hogy vigyázzon, kamion.... A férfi a helyszínen életét vesztette, személye ismeretlen. Tudtam, hogy ő volt az! Hát ide váltott jegyet? És azon gondolkodtam, hogy milyen mélyről jövő fájdalom hangjai nyomhatnak el egy dübörgő kamion zaját. Újságom becsuktam, ballagtam haza. Anyósom az ajtóban várt, és rám szólt, feleséged rád vár, tálalva van, de ez volt az a karácsony, amikor nem ízlett az étel.

Hamvas Béla gyűjtése: **PTAH HOTEPI MONDÁSAI**

Akit Isten szeret, annak fülét kinyitja; akit Isten gyűlöl, annak fülét süketté teszi. A szív az, amely az embert hallóvá vagy nem hallóvá teszi. A szív az ember élete, egészsége, üdvössége. Ha valakinek fia elfogadja azt, amit az apja mond, annak egyetlen szándéka sem vall kudarcot; gyermekeihez éppen úgy fog beszélni, mint ahogy a tudást apjától hallotta. Vigyázz arra, amit kimondasz, s amit szádon kiejtesz, hogy a bölcsek így szólhassanak: Milyen szép az, amit ez az ember beszél!

BABILONI BÖLCSESSÉG

Ha céljaidat alacsonyabbra tűzöd, az igazság útjáról letérsz.

Ha bölcs vagy, a szerényebb utat választod, hallgatsz és óvatosan beszélsz. Ha szádat kinyitod, az emberek tekintsék úgy, mintha valaki kincseskamráját nyitja ki;

sértés és káromlás legyen számodra idegen; kihívó szót ne mondj, hazugságot soha; aki fecseg, azt megvetik.

Adj enni kenyeret, inni bort annak, aki alamizsnát kér, öltöztess fel, aki szükségét szenved, és aki szegény, azt ne vedd meg, Istened szívét öröm fogja elárasztani, és megjutalmaz.

Ha ígértél, adj; akit felbátorítottál, azon segíts.

SZIGÉ

Várnai Zseni: Öreg nő sóhaj

Csak addig fáj, amíg harcoltam érte,
amíg a lelkem égőn rátapadt,
s egy reggelen rájöttem, hogy hiába:
az ifjúság már tőlem elszaladt.
Lemostam minden kendőzést magamról,
hajamat sem festettem újra már,
mint vert vezér, a fegyverem leraktam,
s olyan vagyok most, mint egy téli táj.
Mint a felhőkbe nyúló hegytetőkön,
fejemen, ím, örökös hó ragyog,
így hordozom ezüstös koronámat,
és hófehéren újra szép vagyok.
E szépség más, mint volt az ifjúságé,
nincs benne tűz, és nincsen küzdelem,
magas hegycsúcsra nem csap lenti lárma,
és ez a szépség nem lesz hűtelen.
Olvasgatok, sétálok, eltűnődöm
az életem, mely szép és változó,
hullámok jönnek, mennek, elsimulnak,
így hömpölyög a nagy és mély folyó.
Lassúdan járok, fűszálat se sértsek,
mert minden élet mérhetetlen kincs,
napnyugtát, holdat, csillagokat nézek,
ó, mennyi nagyság, s vége soha sincs!

SZIGÉ

Nyári előzetes, kedvcsináló... 1.rész

A „tengerészkedés” kezdeteiről....

Bevallom, addig összesen négyszer láttam a tengert, mintegy kilencvenszer merítkeztem meg sós vizében, amit, mint vízi, illetve tavi ember nagyon kellemetlennek éreztem, alig vártam, hogy egy-egy „találkozás” után partot érjek és lemossam magamról ezt a ragadós, tűnő, undorító, langyos, sós vizet.

Kivéve 2005 júliusát, - a sors szeszélyes játéka révén, ébredésszerűen a horvátországi Krk. sziget Punat városkájában találtam magam.

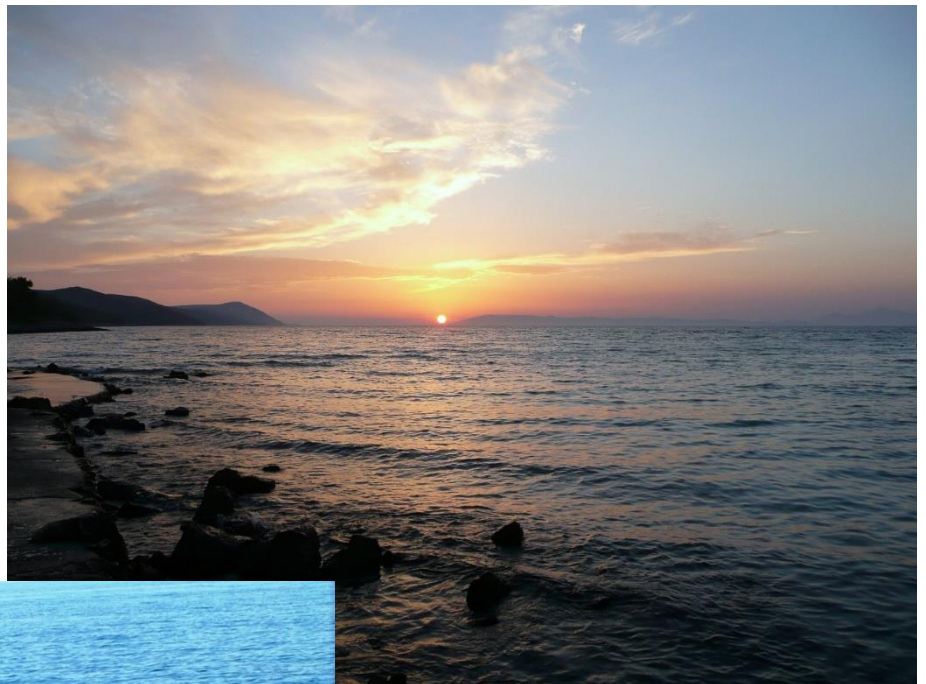
Életemben először ráértem, - nyaraltam.

Mint özvegyember nem tartoztam felelősséggel senkinek. Nem kellett törődni a családommal, nem kellett a kiírt programok szerint óramű pontossággal érkezni történelmi, művészettörténeli helyekre, hogy a legtöbbet láthassunk (ha már eljutottunk idáig) a kultúra, műveltség, az emberi nagyság remekműveiből. Nem nyomasztott semmilyen felelősség a terv végrehajtása és az épségben való hazajutás miatt.

A helyi és környezeti látnivalókkal gyorsan végeztem, majd, mint vízi, tavi ember nézegetni kezdtem a part menti vízvilágot, vízi életet. A perzselő nap elől bebemenekültem a hűsítő tengerárba, rövid időket töltve ott, - inkább a part menti tusolókat használva gyakrabban.

Egyszer, amikor éppen kifelé igyekeztem megszólított, - hová sietsz ?, - nézz vissza rám, nézd mögöttem ezt a kis szigetet! - búgott mélytónusú, édes szirén hangján. Gyere, odaviszlek, erős a hátam, fenntartó

erőm hatalmas, úsznod sem kell! Gyere, mutatok neked ezer csodát, az emberi képzelet határain túli érzelmeket, ne félj, átölellek, vigyázok rád.

Belenéztem a fel-felcsillanó, mély tengerkép szemébe, amely tiszta volt, ellenállhatatlan, csábos, megnyerő. Így vele mentem órákon, napokon, kilométereken át. Partot érve egy-egy közeli szigeten, csodát

csodára halmozott nekem. Néha, ha a part gonosz sziklái felsértették bőrömet, ő

rögtön átölelt, tiszta kék selyemmel körbevette vérző sebeimet, amelyek aztán szinte nyomtalanul tűntek el.

Ezentúl megváltoztak napjaim, este is együtt úsztunk, ringatóztunk az ezüst híd alatt, reggel pedig ébredés után rögtön a felkelő nap aranyló fényei közt himbálóztunk szigetek és vad sziklás partok között, együtt mentünk, úsztunk kilométereken át. Ha netán már elfáradtam, kikötésre pedig nem volt alkalom a sziklás partszakaszon, amikor már-már zsörtölődni kezdtem, Ő mutatott nekem kivájt barlangokat a sziklák között, hűvös árnyat nyújtva a perzselő nap alatt, bent simára csiszolt hatalmas sziklaágy várt álomra csalogatóan, ahol az egy órai alvás heteknek tűnt.

Majd eljött a búcsú pillanata, egy utolsó ölelés, úzás.

És végre itthon a megszokott ágy és fedél alatt, kellemesen nyújtózkodtam el, mint fáradt utazó, aki megpihen.

Pável Márta

MERJÜNK-E NYARALÁST TERVEZNI VAGY NE? MIÉRT IS NE?!

Sok olasz szerint – és szerintem is – pánikkeltés zajlik Magyarországon. Unatkozó újságírók agyonlihegik a témát.

Nézzük meg az alábbi mai cikket(2020.02.27.)

http://www.ma.hu/vilagvege/341326/A_mi_kornyekunkon_nincs_olyan_panik_mint_Magyarorszagon_irta_egy_olasz_no_a_karanten_mellol

Merjünk-e utazni pl. Olaszországba vagy ne? Vagy valami más európai országba? Elég nagy és meggondolatlan pánikkeltés folyik Magyarországon. A Facebookon láttam összevágott képeket a nagyáruházakról, hogy üresek a polcok. Ma reggel direkt elmentem és megnéztem. Nem így igaz! De délután sokkal üresebbek, viszont folyamatosan töltik, így másnapra sem üresek! Igaz, hogy nem sok liszt volt, és az étolajat is hármasával veszik. De ennyi, s mindent lehet kapni. Miért ne lehetne Olaszországban vagy más országban? Ha az ember jó előre befizette, és sokakat már átverték utazási irodák, kissé aggódik. De nem mindegyik galád.

Kérdés: kezdjünk el a nyaralás miatt aggódni? Főleg, hogy felmerült bennünk a kérdés, merjünk-e menni. Mi több olasz ismerősünktől, az utazási irodától, és más olasz információs vonaltól is utánakérdeztünk, kiderült, hogy nincs probléma. A boltokban minden van, a mellékelt hivatkozásnál lásd a képeket. Szerintük a pánikot a mi magyar újságíróink keltik, s nem ők. Nincs értelme túlhergelni a dolgokat, főleg annak nincs értelme, hogy bebeszéljük magunknak, hogy mekkora nagy baj van, és biztos, hogy bele fogunk halni, mert a tudat teremtő és valószínűleg könnyebben meghal, aki ezt gondolja, mint aki nem.

De rá kell nézni Istenre, ha meg kell halni, hát meg kell halnia, ha nem kell, hát nem. Azt senki sem mondja, hogy sokat csókolgassuk a vírusos betegeket, meg hogy ne kerüljék el őket, meg hogy ne mossunk kezet. De a túléléshez jobb lenne pánikkeltés

nélkül hagyni a dolgokat. Azt gondolom, hogy ésszel gondolkodva mindenki tervezhet nyugodtan, csak előre azt nem tudjuk, hogy milyen kifutása lesz ennek a vírusnak, meddig tart. Azt mondják, hogy a meleget nem szereti, lehet, de bennem felmerül a kérdés, Észak-Afrikában hogy is van...?

Másik dolog, reménykedjünk abban, hogy lecsendesedik, és akarjuk, hogy vége legyen, és ne azt akarjuk, hogy pánik legyen. Sok más dologgal is lehet foglalkozni.

KERTÉSZET

Rizmayer Péter

Édesapám tanácsai:

Március hónapra javaslom a metszés befejezését (A diófát tavasszal tilos metszeni. Metszésének ideje augusztus-szeptember. Tavasszal csak az elszáradt, megtört ágakat szabad levágni.), és a lemosó permetezés elvégzését. Utóbbi hatékony elvégzése az egész évre kihat. Elvégzését a rügypattanás idején kell végrehajtani, szélcsendes időben, és ha a levegő hőmérséklete eléri vagy meghaladja a +10 °C-t. A lemosó anyagok: réz, kén és növényi olaj. Vásárolható olyan szer, amely mind a három komponenst tartalmazza. Ha külön végezzük el, akkor a sorrend: réz+kén és ragasztóanyag (pl. Nonit), majd ha megszáradt, jöhet a növényi olaj. Fontos, hogy rügypattanás alatt azt értjük, amikor a rügyek pikkelylevelei elindulnak egymástól és kis világos csíkok-vonalak jelennek meg. Az idei 2019/2020 évi tél eddig túlságosan enyhe volt. Ezért indokolt lehet a második lemosó permetezés elvégzése. Ahol az elmúlt évben erős volt a pajzstetű, vértetű és más rovarok kártétele, ott nagyon indokolt. Eddig talán nem hangsúlyoztam, de fontos, hogy a lemosópermetezést bő lével és áztatással kell végezni. A lemosó permet előtt fontos elvégezni a fák törzsének és a fő vázágaknak a tisztítását. Az elhalt kéregrészeket (pikkelyeket) kell eltávolítani. Alattuk sok rovarkártevő tojása és gombakártevő spórája található. A letisztított részeket össze kell gyűjteni és elégetni.

A jó idő beköszöntével felmelegszik és szikkadni kezd a föld, itt az ideje a tavaszi talajmunkák megkezdésének. Ezt a munkát két célból végezzük. Azon túl, hogy növényeink körül a talajt lazává, szellőse tesszük, elvégezhetjük a tápanyagutánpótlást is. A pótlás a különféle szerves trágyáktól (tyúk-, sertés-, tehéntrágya) egészen a különböző fajta műtrágyáig, széles palettáról kiválasztható. Amennyiben műtrágyát használunk, akkor az alapelv az, hogy tavasszal a nitrogén alapúakat (pétisó, ammónium-nitrát stb.) alkalmazzuk. Természetesen – amennyiben szükséges – a kálium és foszfor is pótolható, bár ezek a "lassú" oldódásúak, ezért javasolt inkább az őszi kijuttatásuk. A mono műtrágyázást – csak nitrogén, foszfor, kálium (NPK) – használatát javaslom kiegészíteni a növények "Béres Cseppjeivel". Ezek azok a műtrágyák – különféle halmazállapotúak –,

amelyek a fontos mikroelemeket biztosítja a növény számára. Ezen szerek relatíve kis dózisban kerülnek felhasználásra (3-4 deka/nm), viszont drágák. Én a Buviplant A-t kezdtem el használni. Egy idős szőlősgazda mozgatta meg a fantáziámat. Elmesélte, hogy a terméshozama 3-4-szer több volt, mint azoké, akik csak a 3 alapműtrágyát használták.

Ritkán esik szó a talaj mésztutótlásáról. Erre általában kevés figyelem irányul. A csonthéjasok nagyon igénylik (cseresznye, szilva, sárga-, őszibarack stb.). Egy árulkodó jel a mézhiányról az, amikor a fák törzsén, ágain gyantafolyás (mézgásodás) kezdődik. A mézspótlásra a mézshidrát, "döglött", fagyott méz, sőt a finomra tört meszes hullott vakolat is alkalmas.

A talaj felmelegedésével eljön az ideje a korai zöldségfélék vetésének. A legjobb magágyat az ősszel jól felásott és most már csak elgereblyézett és kihúzott ültető árkok jelentik. Amit mostanság lehet vetni: borsó, fehér-, sárga répa, hónapos retek, sóska, spenót. A vetési mélységek a magok zacskóin vannak feltüntetve és szigorúan betartandók. Kis praktikus tanács: egyes zöldségféléket nem csak talajba vetünk, hanem van, amit palántázunk pl. paprika, paradicsom, zeller. Akinek nincs palántázó edénye, erre a célra a csupasz WC-papír-gurigákat is felhasználhatja. A kikelt, kifejlődött palánta gurigástól elültethető.

AQUILA HUMOR

5 FONTOS ELIGAZÍTÁS:

1. A pénz nem boldogít,
de kellemesebb sírni egy Audiban, mint egy biciklin.
2. Bocsáss meg az ellenségeidnek, de jegyezd meg a rohadékok nevét.
3. Segíts a bajbajutottakon, emlékezni fognak rád, mikor megint bajba kerülnek.
4. Sok ember csak azért él még, mert törvénybe ütköző lenne lelőni őket.
5. Az alkohol nem megoldás, de a tej sem.

A szomszédaim jó zenét hallgatnak! - ha akarják, ha nem ...

A házasság egy olyan kapcsolat, amiben az egyik félnek mindig igaza van..., a másik meg a férj.

Hegedű és Rákosi-kép

A cigány szökik a határon, nála a hegedű meg egy Rákosi-kép. A határőr megkérdi:

- Hová mégy, cigány?
- Nyugatra, muzsikálni.
- Hát a Rákosi-kép minek?
- Ha mégis honvágyam lenne, akkor csak ránézek.

Az **AQUILA Párt** 14.981-es számon 2013 márciusában jogerősen bejegyzett párt. Az AQP a kiábrándultaknak, igazmondásra és élhető Magyarországra vágyóknak a pártja, és nem szokványos pártként „pártoskodunk”! Elmondhatjuk, mi Isten akaratából az emberekért vagyunk. *Kérjük, tekintsek meg a honlapunkat – a részletes pártprogramunk is ott* olvasható:

www.aquilapart.hu

Itt minden információt megtalálhat rólunk.

Impresszum:

Kiadó: AQUILA Párt, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Honlap: www.aquilapart.hu

E-mail: aquilapart@aqp.hu

Telefon: +36 20 – 327-47-93

Főszerkesztő/kiadó: Varga Péterné, AQP elnöke

Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton

Szerkesztők: Oroszi-Kuzmich Kinga, Márkus Edit

Lektorok: Varga Péterné, Szeibert Márton, Márkus Edit, Mészáros Gabriella, Marton Janka, Marton Krisztián, Oroszi-Kuzmich Kinga

Képi anyag szerkesztése: Varga Márta, Horváth Olivér

Az AQUILA Párt fogadó órái: szerda este 5-9-ig, péntek este 5-10-ig.

Telefonon bejelentkezve soron kívül is fogadjuk.

Tanulni vágyókat szeretettel várunk, tevékenységünk rendületlen.